

Ljubljana bela, mesto staroslavno!
Slovenstvu steber, zavetišče glavno —
Glej! v tebe rod obrača ves oči . . .
— V razkosanoj Sloveniji trpi!
Rojakom bodi sladko ti ognjišče,
Modricam čisto, vzvišeno svetišče!
Ukroti strast, sovraštvo i razpor!
O, bodi dika nam, ponos, uzor. —

(Str. 12.)

Dal Bog!

Še isto leto je izšlo delce v drugi popravljeni izdaji in z jasnejšim naslovom: *Korenitim kritikom ljubljanskim slovensk pevec*. — L. 1893. je izšla IV. *Vojska in Mir* v drugem natisku. Za natisek se prirejajo sedaj pesmi iz moške dóbe pesnikove in pa žaloigra *Veronika Dese-niška*, popravljena, „kolikor zahtevajo gledališne razmere.“ Sodimo, da bi bila „Vojska in Mir“ prav lepa slovenska opereta, ko bi se našel za njo navdušen skladatelj. Istotako podajajo „Pesmi“ skladateljem lepih besedij.

* * *

„Slovani, slavimo slavno slavnih Slavov slavo!“ Tega izreka slavnega Kollára se spominjam čestokrat, ko pomislim, koliko imamo Slovenci doma in v ptujini vrlih mož, pa deloma zaradi njih skromnosti, deloma zaradi naših posebnih književnih razmer vse bolj poznavamo ptuje veljake, kakor domače veleume.¹⁾ Med te prištevamo tudi našega pesnika J. T. Turkuša. Kdor prečita njegova pesniška dela, spozna

¹⁾ „Dom in Svet“ je v tem oziru res že veliko pomogel. Vsa čast mu in hvala! Pis.

njegov blagi značaj. Vse je tako idejalno, blago, milo, brez nesoglasja. Iskrenost je značaj njegove ljubezni do Boga in domovine!

Oči strmeč pobesim, bore človek,
Odkrijem se i v prah na tla poklekнем
Ter molim Tebe, vsemogočni Bog!
En demant sam, ki plašča rob Ti diči,
Upogne svojim bleskom v prah koleno,
Ki ne šibi pred kralji se sveta.
Nerazumljivi, mili, večni Bog!
Moleč oklenjam tu se Tvojih nog!

(Pesmi str. 8.)

In njegova ljubezen do domovine je prav taka, kakor opisuje ljubezen apostol Pavel (1. Kor. 13, 4. sl.): „Ljubezen je potrpežljiva, mila, . . . sebe ne povzdiguje, . . . ne išče koristi svoje, . . . žaluje nad hudobijo, veseli se pa resnice, . . . vse prenese, vse veruje, vse upa“.

Ker ljubi narod svoj i vse moči
Očini v čast posvetiti želi!

(Korenitim kritikom, str. 7.)

Kakor pravi pesnik-prerok navdušuje naš pesnik svoj narod in ga uči zaupati v lastno moč:

Kajti orjaška je Slovena moč,
Če drznim prstom se sovrag dotika
Svetinj mu narodnih — zakladov svetih,
Ohranjenih po slavnih mu očetih!

(Črna Gora, str. 17.)

Naposled le odobrujemo pogum slovenskih pisateljev, da se sami lotijo izdavatih izbrane svoje spise. Po smrti se jim ne bo godila krivica, in malenkostni zbiralci ne bodo pobirali vsakega zvržka, ki je ostal med dobrim zrnem.

Prepozno.

Dovolj, pomlad, užival te nisem,
Prezgodaj je zbegnil tvoj kras in slaj;
Zdaj brda jesen vihrava pokriva,
Kesanje me peče, zakaj, o zakaj?

Takrät se človek sreče zaveda
In vredno jo ceni, želi je nazaj,
Ko že je minula, ko več ne sije:
Prepozno torej, kdo vedi, zakaj?

Anton Medved

Roži.

Mrzla je zavéla sapa,
Megla je nebo objela,
Grobni mir v dolini vlada,
Vrtna roža je odcvela.

V koči borni mlada žena
Gleda suhe rožne cvete,
Lica njé so pobledela,
Mirno spí v naročju dete.

Anton Medved.